

Joulusatu

□ Olipa kerran valtakunta, jossa kaikki oli hyvin.

Kaikilla ihmisillä oli riittävästi ruokaa ja mielenkiintoista työtä, josta maksettiin mukiinmenevää palkkaa. Rahoillaan kansalaiset ostivat läjäpäin laadukkaita kotimaisia tavaroita. Siksi myös yritykset voivat hyvin ja tuottivat runsain mitoin ympäristöystävällisiä tuotteita.

Osa tuloista jäi tietysti säästöönkin korkeakorkoisille verottomille tileille. Jos joku otti lainaa jotakin suurehkoa hankintaa varten, häneltä pyydettiin vain nimellistä korkoa ja annettiin runsaasti maksuaikaa. Pankit auttoivat muutenkin kansalaisia parhaansa mukaan ja epäitsekästä, perimättä asiakkailtaan edes palvelumaksuja.

Vapaa-aikanaan reipas kansa lähti hiihtoladuille ja hyppyrimäkiin, ja sen parhaat pojat menestyivät maailman urheilu-

Aleksis K

kisoissa paremmin kuin kukaan muu. Myös euroviisut voitettiin keskimäärin joka toinen vuosi, ja maailman televisio-kanavat esittivät tuon tuostakin ylistäviä raportteja urhoollisesta ja ahkerasta pohjoisesta sisupussikansasta.

Tätä autuasta valtakuntaa hallitsi ihana hallitus, joka vähenteli veroja vuosi toisensa perään. Silti verotuloilla pystyttiin tuottamaan erinomaisia palveluita, kuten ilmaista kouluruokaa ja maksuttomia vaippoja pikkuvauvoille. Uusia kouluja rakennettiin jokaiseen kylään, ja päivähoidonpaikkoja oli niin paljon, että alle kolmivuotiaat sattoivat vaihdella niitä päivittäin, ettei tullut aika pitkäksi.

Joka vuosi suotiin pari etelänmatkaa kaikille vanhuksille, jotka vain sinne jaksoivat ja halusivat lähteä. Moni ei halunnut, koska kotona oli niin mukavaa. Heille maksettiin suuria eläkkeitä,

joita kukaan ei heiltä kadehtinut. Ikinä ei kuultu yhdenkään eläkeläisen soittavan radion tai lehtien kuumille linjoille, saati että olisivat siellä valittaneet eläkkeidensä pienuutta.

Hallitus oli paitsi ihana, myös viisas, sillä ministereiksi oli koottu valtakunnan parhaat talousnerot, joilla kaikilla oli myös yllin kyllin poliittista kokemusta.

Leimaa-antavin piirre oli kuitenkin tasapuolinen reiluus, jolla poliitikot reilusti kuuntelivat myös toisten puolueiden kannanottoja ja ottivat niitä parhaansa mukaan huomioon käytännön toimissaan. Kenenkään ei koskaan kuultu yrittävän hyötyä virka-asemastaan tai puoluekannastaan. Esimerkiksi maaherrojen ja pääjohtajien virkoihin jouduttiin suorastaan etsimään sopivia ehdokkaita, ja usein jouduttiinkin valitsemaan pätevin.

Oikeastaan ainoa ongelma onnellisessa valtakunnassa oli se, kenet valittaisiin uudeksi presidentiksi, sillä vaalit olivat lähestymässä. Pulma oli runsaudenpula: tarjolla oli peräti yksitoista ehdokasta, jotka olivat toinen toistaan parempia ja pätevämpiä, sekä vielä lisäksi sopusuhtaisen kokoisia ja ihannepainoisia.

Täydellisinä herrasmiehinä ja ladyina he kehua retostivat toinen toisiaan min-kä ehtivät, niin että kansalaiset olivat vallan ymmällä, kenelle he äänensä antaisivat. Oikeastaan jokainen äänestäjä olisi halunnut yksitoista ääntä, jotta niitä olisi riittänyt kaikille kelpo ehdokkaille.

Sitten kuitenkin joulukuusi päättyi ja herätettiin Suomessa. Sen pituinen se.